(Urmare din pag. 11-a)

Săndel sări în picioare şi întoarse urechea.

In viscol parcă se auzeau într'adevăr clopoţei de sanie. Parcă se apropiau veseli şi sprinteni :

Cling — cling ! cling — cling !..

Le tresăltară şi lor în piept inimioarele. Parcă sunau sub coastele mici, ca nişte clopoţei de argint, înviorati de nădejde : cling — cling ! cling — cling...

Dar deodată sunetul zurgălăilor dela sanie a stat. Deodată, nu s'a mai auzit nimic alt, decât mugetul năpraznic al viforului.

Poate sania a apucat pe alt drum. Poate nici n'a fost sanie. Poate fusese numai o părere.

— Nu vine !... a suspinat Lia. Nici n'a fost sanie.

Săndel susţinu cu tărie :

— Ba, da !... Era, am văzut eu ! Era o sanie cu doi cai. Cineva s'a ridicat în picioare şi s'a uitat încoace.... Pe urmă s'a dus...

— Dece s'a dus ?... Nu i-a fost milă de noi ? întrebă Lia.

— Ştiu eu ?...

Amândoi au tăcut o vreme. Lia s'a strâns lângă Săndel.

— Mie mi-e frică !

— Şi mie, frig...

— Haidem înapoi, acasă !..

— Nu pot să merg. Mi-au îngheţat picioarele.

— Incearcă !...

Lia a încercat să se ridice şi a căzut.

Noaptea venea repede. Un întuneric albastru şi îngheţat se lăsa peste toate.

— Haide, să ne încălzim unul în braţele celuilalt.

Se strânseră în braţe.

— Tu, dece plângi ?

Săndel întoarse faţa, să nu i se vadă lacrimile care îngheţau curgând pe obraz. Nu-i venea să spună că plângea, fiindcă el se simţea vinovat. El fusese cu gândul să iasă înaintea lui Moş Crăciun.

— Asculţi ?... Parcă e iarăşi sania de adineauri !

Nu, nu se mai auzea nicio sanie.

— Mi-e somn !... îngână, Lia.

— Şi mie !... mărturisi, Săndel.

— Să adormim aci !... Are să ne găsească Moş Crăciun. Are să se oprească şi are să ne ducă în brate, cu el.

Pleoapele căzură pe ochi.

— Parcă se face o lumină mare !... şopti Lia prin somn.

— Da se face o lumină mare... murmură Săndel.

— Şi e cald... Ne acoperă o aripă caldă... Cum acoperea cloşca de astăvară, puii săi, cu aripile sale.

— Da ! ne acoperă o aripă albă şi caldă...

Dar nu-i acoperea nicio aripă blândă şi caldă. Aceasta li se părea numai lor, prin somn. Ii acoperea viscolul cu putere şi încercând să-i îngroape sub troianul rece de zăpadă. Ar fi fost drept ? Nu e aşa, că nu, Neghiniţă ?

— Hotărît, că nu ! Cum ! Pe atunci, nu era o dreptate pe lume ?

— Nu prea era ! Dar se mai întâmpla şi câte o faptă bună şi mare ! Câte o faptă de om sărac, cu inima deschisă la durerile celor mai săraci încă... Copiii n'au înghetat. Nu i-a astupat troianul...

Pe drum, în viscol, se auziseră cu adevărat clopoţei, de sanie, apropiindu-se : cling - cling !... Sania s.a oprit o clipă. Apoi a cotit în altă parte, depărtându-se în noapte : cling-cling ! Cling-cling !... Şi nu după multă vreme, în urma ei, a venit alta sanie... Fără clopoţei, fără blănuri şi fără cai sprinteni, cu hamuri bogate. Era o sanie cu boi, încărcată cu lemne.

Iar pe lângă sanie, nu mergea nici un Moş Crăciun cu barbă albă din caiere de lână şi cu desaga de daruri cumpărate din târg. Era un altfel de Moş Crăciun. Un bătrân cărăuş de lemne, un biet unchiaş care a săvârşit o faptă mai bună decât toţi Moş Crăciunii din basme. O faptă omenească, din viaţa cea adevărată a oamenilor.

Cărăuşul sgribuliţ de ger în suman, îşi îndemna boii, vorbind cu dânşii:

— Hai, Joian ! Hai, mă Plăvan, că ajungem acasă ! Hai, daţi-i zor că ne-a apucat noaptea şi ne mănâncă lupii !...

Heodată s'a oprit. Zărise două umbre mici, înghemuite lângă un stâlp de telegraf. A lăsat sania în mijlocul drumului şi s'a repezit într'acolo.

Era şi vremea !

Incă o jumătate de ceas, dacă ar mai fi trecut, sărmanii copilaşi ar fi îngheţat sub troianul de zăpadă. Dar încă mai răsuflau.

Cărăuşul i-a ridicat în braţe cu mare grijă. I-a culcat în sanie şi s'a desbrăcat de suman să-i acopere. Acum tremura el de frig. Dar copilaşii se întorceau cu încetul la viaţă. Intrebau scâncind, cu ochii pe jumătate închişi.

— Eşti Moş Crăciun ?... Ne-ai auzit glasurile noastre ?... Te-ai îndurat de rugăminţile noastre ?

Unchiaşul rosti înduioşat.

— Nu sunt nici un Moş Crăciun!... Eu sunt Moş Gheorghe, cărăuş de lemne... Staţi acolo, cuminţi, că vă duce unchiaşul acasă !... Hai Joian ! Hai, Plăvan !...

Mânând boii pe lângă sanie, unchiaşul i-a dus acasă la dânsul. I-a culcat pe cuptor. Nevasta lui, o bătrânică blândă şi vrednică, le-a purtat de grijă toată noaptea, învelindu-i şi potolindu-le spaima, fiindcă amândoi copilaşii mai întrebau şi mai scânceau prin somn. Pe urmă, în zori, când Lia şi Săndel s'au deşteptat, le-a dat lapte fierbinte şi pâine caldă. I-a aşteptat să-şi vină în fire şi i-a întrebat cum îi chiamă şi ai cui sunt.

Aşa s'a aflat despre bunicuţa lor cea bolnavă. Şi tot aşa, mai află despre chipul cum au plecat dânşii, să iasă în calea lui Moş Crăciun.

Cărăuşul zâmbi, netezindu-şi barba albă şi spunând :

— Aha !... acum înţeleg eu, ce iuraţi voi astă-noapte ! Iată-mă Moş Crăciun !... Dacă vă lăsaţi pe dejdea lui Moş Crăciun din pov degeraţi acolo, în troian, dr mei !... Voi n'aţi ştiut că azi Moş C ciun, cutreeră numai casele ce sătui ?... Acum să mergem la bun voastră şi să vedem ce face... Pa o cam ştiu eu !...

Au pornit cu toţii la căsuţa săra unde bătrâna zăcea în pat. Bun Liei şi a lui Săndel, gemea chinu de boală şi de frig. Cărăuşul s'a pezit acasă să aducă lemne. A prins focul. Apoi, plecă în căutar unui doctor. Iar doctorul s'a întâ plat să fie chiar un unchiu al meu. mi-a istorisit toate peripeţiile. Şi indcă pe atunci eram un copil, el m dus de mână să-l cunosc pe Sând şi s'o cunosc pe Lia.

Bunica lor se însănătoşise. Işi gă sise de lucru. Cărăuşul cel bătrân, s abătea din când în când pe dânşii. Lia şi Săndel îi spuneau : Mo Crăciun !...

Unchiaşul clătină din cap şi se uit în altă parte, ca să nu-i zărească ni meni înduioşarea din ochi.

— Hehei !... spunea el. Până la po veştile cu Moş Crăciun din cărţi, să vă văd eu făcând o poveste adevărată din viaţa voastră, dragii mei. Mi se pare că aţi început-o bine !...

Cu adevărat amândoi copii o începuseră bine. La şcoală, dădeau dovadă de mare isteţime. Săndel este astăzi doctorul Alexandru Mandrea, prietenul meu. Doctorul cel mare, care a scăpat dela moarte sute şi mii de copilaşi. Iar Lia, cea mică şi fricoasă de atunci, este astăzi profesoară cunoscută de toată lumea : Lia Andrei, care a scris măcar o duzină de cărţi pentru copii şi tineret.

Uneori mă întâlniesc cu dânşii. Atunci îşi amintesc de toate. Şi parcă îi cutremură un fior, când se gândesc la noaptea si la viscolul de atunci.

Neghiniţă, mic şi înfipt, m'a privit în ochi şi a răspuns :

— Vrei să-ţi spun adevărul ? Hai să-l spun !... E înduioşătoare întâmplarea pe care ne-ai istorisit-o. Sfârşeşte bine... Dar dece începe atât de trist ? Să mergi cu noi odată, să vezi cum e viaţa noastră de acum... Să vezi cum râdem, cum ne jucăm şi cum ne bucurăm când ninge! Atunci n'ai să mai povesteşti întâmplări care încep cu gemete şi lacrimi...

— Da, Neghiniţă !... Ai dreptate. Voi încerca să povestesc întâmplări vesele, care încep bine şi sfârşesc bine ! Intâmplări inimoase, cum eşti şi tu, mic şi înfipt !...

Mai vino pe la mine, Neghiniţă ! Acum îi aştept acasă.

Nu mă îndoiesc că vor sosi într'o zi de sărbătoare. Şi că atunci voi avea iarăşi ce scrie despre alte întâmplări şi alte isprăvi.

Sfârşit